

[Kjær Rasmussen.]

Med hensyn til personkredsen — lad mig sige det allerførst — kan vi da ikke have noget imod, at også selvstændige kommer med under dagpengeordningen; men derudover er det ikke undgået vores opmærksomhed, at arbejdsløshedssikringen ikke er med under ordningen. Det kan vi kun beklage, for den trænger i høj grad til at blive forbedret. Men regeringen synes måske nok, at det ville være for voldsomt at lade arbejdsgiverne betale arbejdsløhedsunderstøttelsen.

Det, der bliver tilbage, er altså dagpengeordningen vedrørende sygdom, fødsel og arbejdsulykke. Vi har naturligvis interesse for os en del for, hvordan regeringen tænker sig ordningen finansieret, og vi har i denne forbindelse hæftet os ved, at regeringen foreslår en arbejdsgiverfinansiering med henvisning til, at en sådan har man i fællesmarkedet. Nu skal jeg lade markedsproblematikken ligge i denne forbindelse, men må i hvert fald sige, at den henvisning til fællesmarkedet ikke på os virker som noget bevis for, at så skulle det også være rigtigt at indføre en sådan finansiering her i Danmark. Det, vi er meget mere interesserede i, er, hvordan regeringen vil sikre, at de sociale ydelser, som arbejdsgiverne får pålagt, ikke bliver væltet over på priserne. Det kan man vist ikke sikre, og så bliver det alligevel lønmodtagerne, som kommer til at betale i sidste instans.

Regeringen agter også at foreslå, at der opkræves $\frac{1}{2}$ pct. af skalaindkomsten til finansiering af den påtænkte ordning. Over for et sådant forslag må vi naturligvis stille os, ligesom vi stillede os til forslaget om at opkræve indtil 2 pct. til den sociale pensionsfond. Vi synes, at fremgangsmåden er asocial, fordi den rammer alle lige hårdt uden hensyntagen til økonomisk formåen. Det er vores opfattelse, at ordningen må finansieres over de almindelige skatter, der skal være progressive. I øvrigt har vi noget svært ved at se, at arbejdsgiverbidraget skulle kunne fremme lønmodtagernes frigørelse. Det har socialministeren nu heller ikke påstået; det er måske mere vores problem. Men det er jo givet, at sådanne arbejdsgiverbidrag altid vil være om ikke andet så i alt fald usynligt til stede under overenskomstforhandlinger.

Regeringen agter at foreslå, at arbejdsgiverne skal betale dagpenge i en vis kortere periode, fastsat ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter. Vi er meget betænkelige ved, at regeringen agter at indføre en sådan bestemmelse, fordi den giver megen magt til arbejdsgiverne til at kontrollere og eventuelt afskedige under sygdomsperioder, som arbejdsgiveren ikke kan godkende. Det moderne samfund giver, som vi alle ved, mange sygdomme foranlediget af stress osv., sygdomme, som slet ikke er udforskede endnu. Ja, først i dag har vi f. eks. her i folketinget fået en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet over skifteholdersarbejdets skadelige virkninger. Det, en arbejdsgiver måske ville betragte som pjækteri og dermed afskedigelsesgrund, behøver ikke nødvendigvis at være det. Det kan udmærket godt være komplikationer af psykisk-fysisk natur med baggrund i en eller anden utilfredsstillende arbejdssituation.

I øvrigt er vi enige med fru Rita Knudsen i det, hun skriver i mindretalsudtalelsen til socialreformkommissionens betænkning, bilag 15. Også hun er overordentlig betænkelig ved at lade arbejdsgiverne overtage udgifterne i den første sygdomsperiode. Det drejer sig her om betænkelighed på vegne af kvinderne.

Det glæder os, at ministeren ønsker ventetiderne nedskåret, men mon ikke der skulle kunne vise sig en mulighed for at fjerne dem helt? F. eks. synes vi da herinde, at det er helt naturligt, at f. eks. tjenestemænd oppebærer fuld løn under sygdom uden at skulle vente.

Det påtænkte forslag om at fjerne forskellen på ydelser udbetalt til forsørgere og ikke-forsørgere kan vi tilslutte os i princippet, ligesom vi naturligvis kan gå med til, at dækningsprocenten i fremtiden skal være 90 i stedet for som nu 80. Men lad mig føje til, at vi naturligvis stadig væk vil argumentere for, at dækningsprocenten skal være 100 og altså hverken 90 eller 80, men bevares, vi kan se, at regeringen er kommet på lidt bedre tanker — 10 pct. eller sådan noget.

Beregnet efter det nuværende lønniveau ville man højst kunne opnå 77 kr. efter regeringsskitsen. Det er vel næppe nødvendigt herfra at forklare ministeren, at 77 kr. kun i de færreste tilfælde vil være lig med 90 pct. Dette beløb må altså hæves.